

obě navzájem menšími částkami vypomáhaly, a že si obžalovaná nemohla v důsledku toho býti vědoma trestnosti činu, vypůjčivši si bez přivolení D-ové její vkladní knížku, by ji dala do zástavy, nýbrž jednala bezelstně, majíc za to, že tu jde o pouhou zápůjčku, a tvrdí mimo to, že tu ostatně nešlo o odnětí vkladní knížky bez přivolení D-ové, ježto prý tato dala dodatečně obžalované svolení k jednání obžalovanou předse-
vzatému a schválila toto jednání vzhledem k přátelskému poměru mezi oběma. Má-li ve vývodech stížnosti býti spatřována i námitka, že nejde o krádež, odňal-li pachatel cizí věc držiteli bez jeho přivolení k tomu účelu, by ji zastavil na kratší dobu, (zmatek podle § 281, čís. 9 a) tr. ř.), nelze jí přiznati důvodnost. Odnětí cizí věci držiteli bez jeho přivolení za účelem jejího zastavení třebas i jen na krátkou dobu je krádeží této věci; neboť úmysl pachatelův směřuje v takovém případě nikoli k pouhému užívání věci (furtum usus), nýbrž ke zcizení odňaté věci, jímž věc přichází z držby dosavadního držitele a pachatele do držby osoby, jíž se věc dává do zástavy, tedy k nakládání s cizí věcí po způsobu vlastníka. Má-li pachatel v takovém případě v době odnětí věci úmysl škodu nahraditi, nemůže to na vině pachatelově nic měniti (rozh. čís. 3367, 4136, 4262 víd. úř. sb.).

Čís. 3754.

Ke vzdání se opravného prostředku není třeba výslovného prohlášení dotyčné osoby, že se opravného prostředku vzdává, nýbrž stačí konkludentní činy (při zmateční stížnosti nastoupení trestu), i konkludentní prohlášení, o němž nelze hledíc k veškerým okolnostem případu pochybovati, že vyjadřuje vůli dotyčné osoby vzdání se onoho opravného prostředku.

Stačí, prohlásil-li obžalovaný, že ohlašuje jen odvolání, nikoliv však zmateční stížnost.

Vzdání se opravného prostředku nelze odvolati.

(Rozh. ze dne 30. ledna 1930, Zm I 567/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 25. června 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 197, 199 a) tr. zák.

D ů v o d y:

Podle záznamu protokolu o hlavním přelíčení učinil obžalovaný po vynesení rozsudku a po udělení právního poučení toto prohlášení: »Ich melde im Punkte der Strafe die Berufung an und ersuche um Urteilsabschrift. Die Nichtigkeitsbeschwerde melde ich nicht an, weil ich weiss, dass ich verurteilt werden musste, und berufe ich nur, um eine geringere Strafe zu bekommen.« Přes to ohlásil zřízeným obhájcem včas i zmateční stížnost a provedl ji v lhůtě. Než prohlášení obžalovaného tak, jak jest osvědčeno v jednacím protokole, jest považovati za určitý

projev jeho vůle, jímž se vzdal opravného prostředku zmateční stížnosti. Ke vzdání se opravného prostředku není třeba výslovného prohlášení dotyčné osoby, že se opravného prostředku vzdává, naopak dostačí konkludentní čin (při zmateční stížnosti nastoupení trestu) i konkludentní prohlášení, o němž nelze hledíc k veškerým okolnostem případu pochybovati, že vyjadřuje vůli dotyčné osoby vzdáti se onoho opravného prostředku (srov. rozh. n. s. sb. č. 669, 2627). Prohlásil-li tudíž obžalovaný, že ohlašuje jen odvolání, nikoli však zmateční stížnost (weil ich weiss, dass ich verurteilt werden musste, und berufe ich nur, um eine geringere Strafe zu bekommen), pak dal tím a zejména připojeným odůvodněním, proč neohlašuje zmateční stížnost, jasně najevo, že rozsudek co do viny uznává za správný a odpovídající jeho zavinění, že se necítí býti nikterak ve směru tom rozsudkem stížen a že jen vyměřený trest nepovažuje za přiměřený (srov. i rozh. sb. n. s. č. 3123). Prohlášení to, nevyplývající z rozrušení a nevyvolané zevním ani vnitřním nátlakem, nýbrž vyvěrající zřejmě z rozváženého seznání vlastní viny a spravedlnosti odsuzujícího výroku, jest považovati za prohlášení rovnající se výslovnému vzdání se opravného prostředku zmateční stížnosti, které již odvolati nelze, nanejmeně ana správnost protokolu o onom prohlášení není při pozdějším ohlášení a provedení zmateční stížnosti napadena a brána v pochybnost a nebylo žádáno ani za opravu protokolu.

Čís. 3755.

Subjektivní skutková podstata zločinu podle § 199 a) tr. zák. předpokládá, že si pachatelka nutně uvědomila, že její prohlášení před soudem, vyplývající z největší části z jejího procesního postavení jako soukromé účastnice a vztahující se i k jejím soukromoprávním nárokům proti tehdejšímu obžalovanému pro přestupek podle § 506 tr. zák., jest svědeckou výpovědí a nikoliv pouhým prohlášením, jen její soukromoprávní nároky volně vyřizujícím.

(Rozh. ze dne 30. ledna 1930, Zm II 280/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalované Vlasty P-ové do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 19. dubna 1929, jímž byli uznáni vinnými stěžovatelka zločinem podvodu podle §§ 197, 199 písm. a) tr. zák. a František H. zločinem spoluviny na podvodu podle §§ 5, 197, 199 a) tr. zák. Zároveň však nejvyšší soud jako soud zrušovací v zasedání neveřejném podle §§ 290, 288 čís. 3 tr. ř. zrušil napadený rozsudek, pokud jde o obžalovanou Vlastu P-ovou a vrátil věc soudu prvé stolice, by ji v rozsahu zrušení znovu projednal a o ní rozhodl, mimo jiné z těchto

důvodů:

Nejvyšší soud z moci úřední použil ustanovení § 290 tr. ř. v zasedání neveřejném (§ 5 nov. k tr. ř.) a zrušil napadený rozsudek